

PER ONGELUK MET DE DROGE VLIEG

EEN NIEUWE TECHNIEK VOOR ZEEFOREL

Auteur & foto's: Søren Skarby & Sven R. Hougaard

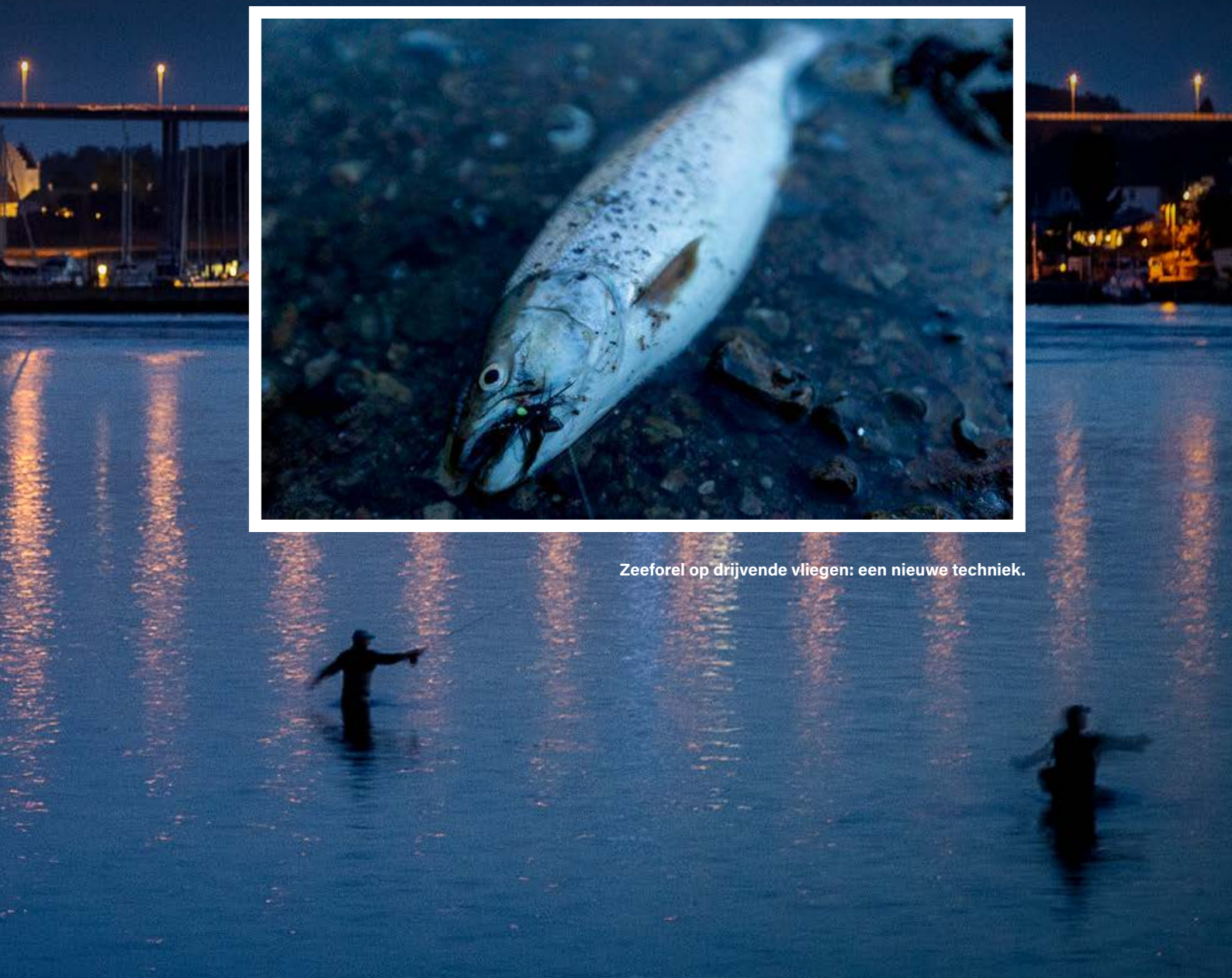

The night is for the hunters...

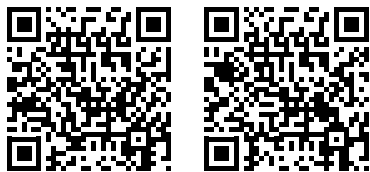
Elk voorjaar opnieuw trekken er duizenden vissers vanuit de Lage Landen naar Denemarken om er een van de mooiste vissen van Europa te belagen: de zeeforel. Met wat doorzettingsvermogen lukt het vaak wel om de vis van de duizend worpen te haken. Zodra de watertemperaturen echter oplopen, zo vanaf mei tot een stuk in de herfst, wordt het steeds lastiger om er een te foppen. De oplossing is dan om er in de nachten op uit te trekken. In deze bijdrage vertelt Søren Skarby over zijn avonturen bij nacht op Funen... met drijvende vliegen!

Zeeforel op drijvende vliegen: een nieuwe techniek.

Vraag vliegvisseren wat ze het allermooiste vinden aan hun hobby en de kans is heel groot dat het antwoord luidt: vissen met de droge vlieg. Het gevoel dat je krijgt als je je vlieg heel elegant in het oppervlak ziet voorbij drijven en de adrenalinestoot in je aderen wanneer een grote vis hem binnenzuigt – er bestaat voor veel mensen niets mooiers dan dat. Het internet staat dan ook vol van dit soort hartslagversnellende filmpjes! En ook al vissen de meeste mensen je aan de kusten van Funen en de andere Deense eilanden met zinkend kunstaas of zinkende vliegen, toch kan je ook daar oppervlaktelezier beleven. Het enige wat je ervoor moet doen, is er in de zomerse nacht op uittrekken... Ik hou erg van dat nachtvisseren, maar toch kan het al net zo frustrerend zijn als zeeforelvisseren overdag. Ik neem jullie mee op avontuur langs de kust van Funen...

ZEN MET EEN VLIENGLAT

Ik was al urenlang bezig. Worp na worp stripte ik de vlieg binnen. Ik had een intermediale lijn op mijn spoel waardoor ik mijn kunstaasje op verschillende dieptes doorheen de getijdenstroom kon laten zwemen. Ik had echter nog geen stootje gezien. Dat ik wind op kop had, maakte de visserij er ook niet makkelijker op, en de spieren van mijn werparm begon langzaam maar zeker zeer verzuurd te raken. Nergens zag ik ook maar een teken van vissactiviteit in de oppervlakte. En toch schoot er plots een gedachte door mijn hoofd: “misschien moet ik ze uit hun tent lokken door een vlieg door het oppervlak te trekken?” Terwijl mijn kleine espressopotje op het gaspitje stond te borrelen, veranderde ik de lijn op mijn reel. De intermediale werd vervangen door een drijvende lijn. Ik bewaar mijn schietlijnen altijd op foam spoeltjes en daardoor kost het me maar een paar minuutjes om van lijn te verwisselen. Ik bevestigde een foam vlieg aan de korte leader; het plan was om die met zo veel mogelijk misbaar door de oppervlakte te trekken. Hopelijk zouden het lawaai en de trillingen de lastige forellen

over de streep trekken... Ik genoot van mijn kopje koffie dat mijn energieniveau weer liet stijgen, en waadde daarna weer het stromende water in.

Zo'n foam vlieg met een grote oppervlakte, maakt het werpen bij wind op kop tot een behoorlijke uitdaging. De korte leader bestond uit 80 cm nylon met een diameter van 0.50 mm, met daaronder een tip van 0.30 mm van ongeveer een halve meter. Daarmee ging het werpen wat makkelijker en slaagde ik er gelukkig wel in om mijn vlieg een eindje ver weg te zetten. Overdag willen forellen nog wel eens lijnschuw zijn, maar 's nachts mag het allemaal een stukje dikker en korter. Ik stripte de vlieg binnen op zo'n manier dat hij vrolijk het nodige water deed opspatten in het oppervlak. Dit herhaalde ik opnieuw en opnieuw, waarbij ik kleine variaties in snelheid en hevigheid aanbracht. Het leek heel erg op een oefening die Zen-Boeddhisten uitvoeren, maar dan met een vlienghengel. Het was zeer rustgevend allemaal – té rustgevend in feite, want zelfs de zeeforellen verstoorden mijn rust niet. Anders gezegd: er gebeurde geen ene moer.

SNEL SCHAKELLEN

De schietkoppes bewaar ik op foam spoelen. Als je de lus aan het einde van de schietlijn groot genoeg maakt, kan je de hele foam spoel er in één keer door halen om van lijn te verwisselen. Zo kan je ook in het donker heel snel en moeiteloos schakelen. Dat is ook zeer belangrijk, want je vist op in de stroming voorbijzwemmende vissen en die kunnen heel snel weer ver weg zijn. De plonzen in de oppervlakte beginnen en eindigen dan ook zeer snel...

Door zijn lijnen op foam spoelen te transporteren, kan de auteur heel snel schakelen.

Zorg dat de lus groot genoeg is om de foam spoel er door te krijgen.

Een mooie zeeforel die een voorbij drijvende droge vlieg niet kon laten gaan.

EEN ONVERWACHTE PLONS

Na een uur zonder ook maar enige resultaat, begon ik de hoop op te geven. De spanning van een drill in het duister zou vanavond niet aan mij te beurt vallen. Ik hield op met strippen en stond daar maar wat voor me uit te staren, over het stromende water, terwijl de vlieg in de oppervlakte dreef, tot helemaal rechts van mij. Uit mijn ooghoek zag ik echter plots een plons, waar mijn vlieg ongeveer was. De vele uren die ik in mijn jeugd had besteed aan het vissen met droge vliegen op beekforellen kwamen nu onverwacht van pas. Ergens in mijn hersenpan maakten twee neuronen contact. 'Til de hengel op!' zeiden ze. Mijn arm gehoorzaamde automatisch en raar maar waar, aan de andere kant van de lijn voelde ik weerstand. De forel en ik dansten wat om elkaar heen tot ik het net onder mijn tegenstander kon schuiven.

Zeer verbaasd over deze onverwachte vangst waadde ik aan land met de vis. Nadat ik het dier weer in zijn koninkrijk had teruggezet, ging ik even zitten om na te denken. Wat was me nu net overkomen? Ik was opgegroeid en grootgebracht met de gedachte dat een drijvende foam vlieg met zoveel mogelijk misbaar moest worden binnengevist, en toch pakte deze vis een volmaakt passief drijvend kunstasje. Was dit puur toeval? Of was er meer aan de hand? Mijn gedachten werden verstoord door een vreemd geluid. Iets bewoog recht voor me, in het duister. Ik schakelde mijn hoofdlamp aan en zag wat de oorzaak was. Een groepje krabben had een dode vis gevonden en deed zich eraan te goed. Ze waren aan het vechten om de lekkerste stukjes.

GARNALEN IN DE STROMING

Ik richtte de lichtbundel iets verder in het water. De getijdenstroom komt tot vlak langs de oever op deze stek in het zuiden van Funen, en ik zag een paar garnaaltjes in de oppervlakte voorbijdrijven. Opnieuw maakten een paar neuronen in mijn hersenpan verbinding: 'Garnalen! Had de forel mijn vlieg misschien voor een drijvende garnaal aangezien?' Het leek me zeker mogelijk. De vis had mijn foam vlieg enkel als silhouet gezien tegen het oppervlak, en met een (behoorlijk grote) dosis goede wil leek hij zo wel wat op een garnaal. Besloot ik toen ik mijn kunstasje eens goed bekeek. Zeeforellen zijn gelukkig niet zo kieskeurig als ze hongerig zijn, en daarom had deze vis toegeslagen. Toch wist ik dat dit beter moest kunnen. Ik hees mijn rugzak op mijn schouders, pakte mijn hengel en liep terug naar mijn auto. En ik wist: 'morgen moet ik aan de slag!'

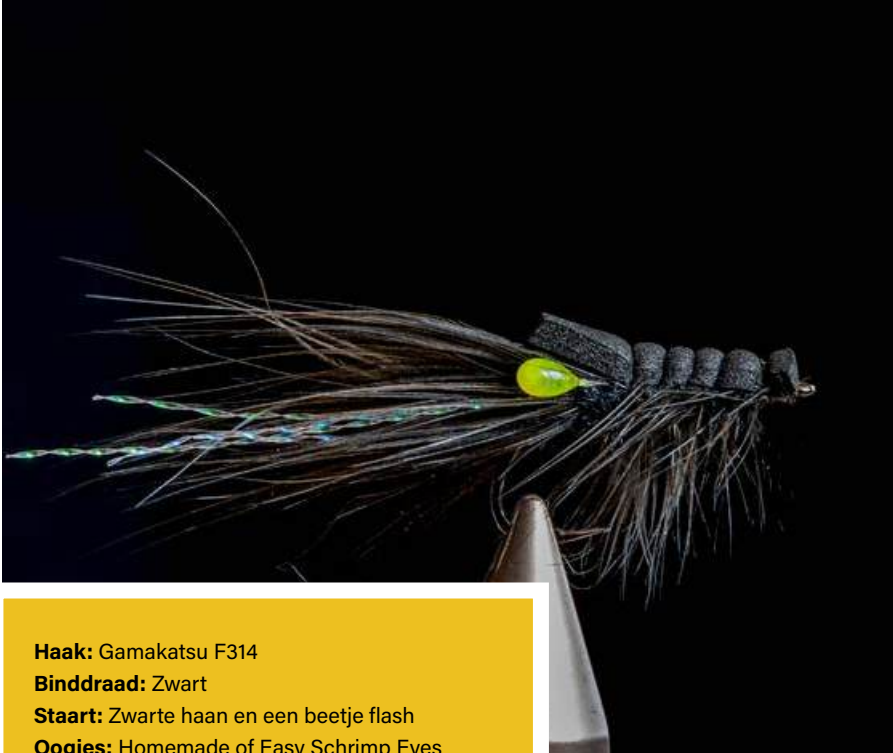

Garnalen drijven soms mee met de stroming, in de oppervlakte. Is dat wat de forellen zien in mijn passief aangeboden kunstasje?

De foam vlieg leek, van onderaan bezien, misschien wel wat op een garnaaltje.

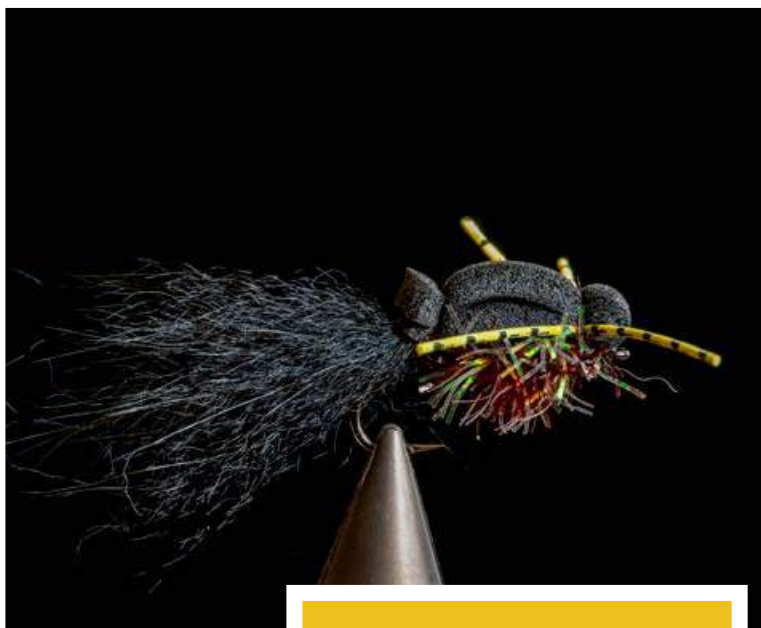

De volgende ochtend vatte ik post aan mijn vliegbindtafel en bond ik nog wat meer vliegen zoals die waarmee ik succes had gehad. Zoals elke vliegvissers die zijn eigen vliegen bindt, probeerde ik de natuurlijke prooi zo goed mogelijk te imiteren. De kunstvlieg moet er precies uitzien zoals 'the real thing'. Op de een of andere manier haal ik toch veel genoegdoening uit het gevoel dat ik iets heb gecreëerd waar een vis intrapt. Ik bond dus een foam vlieg met pootjes zoals die van een garnaal. Ik maakte hem zwart, omdat hij als silhouet goed zou afsteken tegen het maanlicht. Inmiddels heb ik er al heel wat nachten op zitten en werd mijn vermoeden bevestigd: vissen met een drijvende garnaalimitatie kan soms dé sleutel zijn tot success. Voor het gemak geef ik hierbij wat uitleg over de bindmaterialen van de drie vliegen waarmee ik het meeste success heb geboekt tot nog toe.

Haak: Gamakatsu F314
Binddraad: Zwart
Staat: Zwarte haan en een beetje flash
Oogjes: Homemade of Easy Schrimp Eyes
Body: Zwarte dubbing Body
Hackle: Zwarte hanenveren
Achterste schild: Zwarte foam

Haak: Gamakatsu F314
Binddraad: Zwart
Staat: Zwarte poolvos en een beetje flash
Oogjes: Homemade van Araldite gemixt met Lite poeder. Als je ze even onder je hoofdlamp houdt, gloeien ze nog tien minuten na. Heel cool is dat!
Body: Zwarte dubbing Body
Hackle: Black rooster
Achterste schild: Zwarte foam

Haak: Gamakatsu F314
Binddraad: Zwart
Staat: Zwarte poolvos
Body: Cactus chenille
Achterste schild: Dubbele laag zwarte foam
Pootjes: Rubberen pootjes

Bij elke van deze drie vliegen bevestig ik het foam door het te binden én te lijmen. Als je dat niet doet, heeft de foam de neiging om rond de haak te draaien.

ERVARINGEN

Wie één keer een forel heeft gevangen op een passief aangeboden drijvende vlieg, is verkocht, gegarandeerd! De beelden van de kolken onder je vlieg die als een zeilbootje langs de stroomnaad drijft, of beter nog, van de bek van een forel die je vlieg inhaleert, krijg je nooit meer van je netvlies. Op riviertjes en beken is de meivliegenperiode dan ook zeer populair onder vliegvisser. Voor zeeforel werkt deze techniek het beste in de zomermaanden. Mei en zeker juni zijn top, maar ook in de nazomer kan je succes boeken. Eigenlijk loop ik de hele zomer wel rond met wat mijn vismatten 'katers van het vissen' noemen: mijn ogen vallen overdag zowat toe van vermoeidheid, maar in de avond ga ik weer fris en monter op pad!

Ik heb ondervonden dat je zeker 's nachts niet ver hoeft te werpen. De vissen zijn immers een stuk minder schuw en komen tot vlak voor je voeten jagen. Precisie is belangrij-

ker; vaak rem ik de lijn met mijn hand af om ervoor te zorgen dat mijn vlieg precies landt waar een forel net een garnaaltje pakte. In de heldere, maanverlichte zomernach-

Ook grote exemplaren vergrijpen zich aan drijvende garnaalimitaties.

In de schemering en nacht worden forellen een stuk minder wantrouwig.

Natuurlijk mag er af en toe een visje mee naar huis voor de pan!

ten zie je heel vaak een plons als je vlieg gepakt wordt. Zorg ervoor dat al je zintuigen op scherp staan, zodat je bliksemsnel kunt aanslaan. Deze nachtelijke avonturen zijn zeer intens, en je voelt je soms echt als een roofdier. De aanbeet maar zeker ook de dril is zenuwslopend...

Ik herinner me nog tot in de kleinste details een bepaalde nacht toen de getijdenstroming heel sterk was. Ik zag een vis door het oppervlakte breken, v r stroomopwaarts van me. Ik deed mijn uiterste best met de worp en dankzij wat hulp van de wind landde mijn vlieg precies op de goede plek. De vis sloeg meteen toe. Ik moest heel hard aan mijn lijn trekken om de haak te kunnen zetten, want de lijn drifte snel in de stroming. Toen de vis de prik voelde, sprintte hij aan volle snelheid stroomafwaarts. Wat ik ook deed, ik kon de lijn niet strak houden. Paniek maakte zich van mij meester... Toen ik eindelijk weer contact kon maken, hing hij er gelukkig nog aan. Het bleek een prachtig exemplaar van ver boven de 50 cm te zijn... En daar stond ik dan, zo blij als een kind, midden in de nacht op het strand. Ik wist dat ik de volgende ochtend weer een viskater zou hebben maar het kon me helemaal niets schelen! ■

Funen: een topbestemming voor wie deze visserij een keertje wil proberen.

WAAR?

Alle plekken waar je overdag goed zeeforel vangt, verdienen het om 's nachts uitgeprobeerd te worden. Je zie snel genoeg of er oppervlakteactiviteit is of niet. Plekken waar stroming zijn altijd een bezoekje waard, maar dat betekent niet dat deze techniek alleen werkt als het stroomt. Ik heb genoeg nachten meegemaakt waarbij de zeeforellen totaal door het dulle heen waren als het water stil stond... Wie nog nooit op Funen is geweest, raad ik aan om een kijkje te nemen op www.en.seatroun.dk - daar vind je allerhande informatie over stekken, technieken en accommodaties. Een andere handige website is www.fcoo.dk: daar kan je de getijdentafels en stroomsnelheden vinden...

